

σιμένας κατά τὸ ἄκρον παρὰ μὲν τῆ ἄρρени εἰς 7, παρὰ δὲ τῆ θηλεία εἰς 6 φύλλα. Ὑπὸ τοιαύτην δὲ μορφήν ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς γῆς περὶ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου ἢ περὶ τὰς ἀρχὰς Μαΐου. Φοβουμένη τὸ φῶς τὴν μὲν ἡμέραν κρύπτεται ἐν τοῖς φυλλώμασι τῶν δένδρων, μένουσα αὐτόθι ἀκίνητος ἢ ἡμινεναρκωμένη, περὶ δὲ τὴν ἑσπέραν ἀναζωογονουμένη, φαίνεται, ἐκ τῆς δρόσου καταλείπει τὸ ἄσυλόν της καὶ ἵπταται θορυβωδῶς. Αἱ πτήσεις αὐτῆς ἔχουσι τὸ ἰδιάζον ὅτι διακόπτονται διὰ βιαίων πτώσεων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ συνήθως καταπίπτει ὑπτία, κινουσα γελοιωδῶς τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω, ἄχρις οὗ ἐπανεῖθῃ εἰς τὴν θέσιν της. Ἡ ἀδεξιότης ὅμως αὐτῆς περὶ τὸ καλῶς ἵπτασθαι οὐδὲν κώλυμα παρεμβάλλει εἰς τὸ νὰ ἀνευρίσκη τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ἅτινα κατατρώγει

Εἰκὼν Α'.

μετ' ἀδηφαγίας ἀπεριγράφτου. Ὅταν πολλαὶ χιλιάδες ἐκ τῶν ἐντόμων τούτων τρώγωσιν ἀκούει τις διακεκριμένως τὸν θόρυβον τῶν φυλλοτόμων αὐτῶν σιαγόνων. Τὰ δένδρα, ἐφ' ὧν ἀρέσκειται νὰ διατρίβῃ ἡ μηλολόνη εἶναι βερυκοκέαι, κορομηλέαι, ροδακινέαι, πευκαί.

Ἡ μηλολόνη ἐν πλείστασι χώραις τῆς Εὐρώπης κατὰ σμήνη ἐπιπολάζει ἐπιφέρουσα τὰς αὐτὰς ἐκεῖ καταστροφάς, οἷας παρ' ἡμῖν ἡ ἀκρίς. Ἐν Ἑλλάδι εὐρίσκεται εἰς μικρὸν ἀριθμὸν. Ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἀττικῆς εὐρομεν μεγάλην πληθὺν ἐν Πεντέλῃ ἐν τῷ Φαληρικῷ πεδίῳ ὑπάρχει εἰδὸς τι αὐτῆς ἐπίσης καταστρεπτικόν.

Ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ εἶναι πρῶτον ὄνομα Οἱ Γάλλοι καλοῦσιν αὐτὴν Hanneton, οἱ δὲ Γερμανοὶ Maikaefer. Ἐκεῖ οἱ παῖδες παιδιᾶς χάριν τὴν μηλολόνην, ὡς παρ' ἡμῖν τὰς χρυσόμυγας (χρυσοκαυθάρους *Cetonia aurata*), δένουσιν ἀπὸ τοῦ ποδὸς καὶ ἐκσφενδονίζουσιν εἰς τὸν ἀέρα, κρατοῦντες τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς κλωστῆς, ἐκεῖνη δὲ περιπτραμένη σχηματίζει διαφόρους κύκλους. Τοιαύτην τινὰ παιδιὰν εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι: Ἕλληνας ὡς διδασκόμεθα ἐκ τῶν Νε-

φελῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐνθα ὁ Σωκράτης λέγει εἰς τὸν Στρεψιάδην

ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὸν ἀέρα,
λινόδετον ὡσπερ μηλολόνην τοῦ ποδός,

καὶ ὅπου ὁ ἀρχαῖος Σχολιαστὴς λέγει: «χρυσόμυλολόνην δὲ ζυφίον τί ἐστὶ κατὰ κἀνθαρον, ζανθὸν, ὃ καὶ κατέχοντες οἱ παῖδες δεσμεύουσιν ἐκ τοῦ ποδός καὶ ἀφιέει πρὸς τὸν ἀέρα».

Ἐκ τῶν λόγων τούτων φαίνεται ὅτι ἡ τῶν ἀρχαίων μηλολόνη εἶναι ἡ ἡμετέρα χρυσόμυγα καὶ οὐχὶ ἡ μηλολόνη, ἣν ἐνταῦθα περιγράφουμ' ἡμεῖς ὅμως οὕτως ὠνομάσαμεν αὐτὴν ἐκ τοῦ λατινικοῦ ὀνόματος (*Melolontha vulgaris* L.) Ἄλλ' ἐπανεῖθωμεν εἰς τὸ θέμα ἡμῶν.

Κατὰ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην ἐβδομάδα τῆς ὑπεργείου καὶ ἑναερίου ὑπάρξεώς της, ἡ θήλεια ἀσχολεῖται περὶ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ γένους της. Ἀναζητεῖ κεκαλιεργημένον καὶ εὐήλιον ἔδαφος, ἐφ' οὗ σκάπτει τρεῖς ἢ τέσσαρας ὀπὰς ἀρκούντως βαθείας καὶ μικρὸν ἀπεχούσας ἀλλήλων, ἐν αἷς κρύπτει δεκαπεντάδα περίπου ὧν τοῦ ἔργου τούτου τελεσθέντος θνήσκει, καὶ περὶ τὰ τέλη Μαΐου ἐκλείπει ἅπανα ἡ μηλολόνη κὴν φυλὴν.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἢ πέντε ἐβδομάδας τὰ ὦα ἐκκολάπτονται καὶ ἐξ αὐτῶν ἐξέρχονται κάμποι $\frac{1}{100}$ τοῦ μέτρου περίπου μήκους, μαλθακαί, χρώματος λευκοῦ, ἔχουσαι τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ εἰδους τινὸς θώρακος σκληροῦ καὶ

Εἰκὼν Β'.

Εἰκὼν Γ'.

κιτρίνου (ὄρ. εἰκόνα Β'). Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος αἱ κάμποι αὐταὶ συζῶσι τρεφόμεναι ἐκ κόπρου καὶ ἀποτριμμάτων ἅμα δὲ τελείως ἀναπτυχθῶσιν ἀποχωρίζονται, βυθίζονται εἰς τὴν γῆν καὶ ἄρχονται ἤδη ὑπογείως καταβιβάσκουσαι τὰς ρίζας τῶν φυτῶν, ἐπιφέρουσαι οὕτω τὸν θάνατον εἰς αὐτά.

Ἡ ὑπόγειος ζωὴ τῶν καμπῶν τούτων παρατείνεται ἐπὶ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη κατὰ τὴν εὐνοϊκὴν ἢ μὴ θερμοκρασίαν. Κατὰ τὸ τρίτον δὲ ἢ τέταρτον ἔτος ἡ κάμπη βυθίζεται βαθύτερον εἰς τὴν γῆν καὶ σκάπτει τρώγλην στρογγύλην ἢ ὠσειδῆ, τῆς ὁποίας σκληρύνει τὰ τοιχώματα δι' ὑγροῦ, ὅπερ ἐκκρίνει· ἐντὸς δὲ αὐτῆς ἐξάπλουται καὶ μεταμορφοῦται εἰς χρυσαλλίδα· δηλ. εἰς ἀνάλογον μορφήν τοῦ ἐντὸς τοῦ βομβυκίου ἐγκεκλεισμένου καὶ ἀκίνητου μεταξοσκώληκος (ὄρ. εἰκόνα Γ'). Μετὰ πέντε δ' ἐβδομάδας ἡ χρυσαλλὶς ῥηγνύεται καὶ ἐξέρχεται τὸ ἔντομον ἔχον ἤδη τὸ σχῆμα μηλολόνης, ἀλλὰ δὲν ἐγκα-